

Sygn. akt II Ka 443/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Jarosława Mironiuka

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2018 r.

sprawy **A. R. (1)**

oskarżonego z art. 107 § 1 kks

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 16 marca 2018 r. sygn. akt II K 636/17

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 520 zł tytułem kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt II Ka 443/18

UZASADNIENIE

A. R. (1) został oskarżony o to, że od bliżej nieokreślonego czasu do dnia kontroli przeprowadzonej w dniu 16.11.2015r. w lokalu (...) pod adresem ul. (...), (...)-(...) M. urządził i prowadził gry na 1 szt. automatu o nazwie H. (...) nr (...), o wygrane rzeczowe, działającym w celach komercyjnych, na którym prowadzone gry miały charakter losowy oraz zawierały element losowości, udostępnionym do publicznego korzystania, wbrew przepisom art. 2 ust. 3-5, art. 3, art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. z 2016 poz. 471),

tj. o czyn z art. 107 § 1 kks

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 16 marca 2018 r., sygn. II K 636/17:

I. oskarżonego **A. R. (1)** uznał za winnego tego, że od bliżej nieokreślonego czasu do dnia kontroli, tj. 16 listopada 2015 roku, zajmując się – jako Prezes Zarządu - sprawami gospodarczymi (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, w M. w lokalu (...) przy ul. (...) urządził gry o wygrane rzeczowe na 1 (jednym) automacie do gier o nazwie H. (...) nr (...), działającym w celach komercyjnych, na którym prowadzone gry miały charakter losowy, udostępnionym do publicznego korzystania, wbrew przepisom art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz.U. z 2016r. poz. 471 z późn. zm.), nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna gry, tj. dokonania

czynu wyczerpującego dyspozycję art. 107 § 1 kks. w zw. z art. 9 § 3 kks. i za czyn ten na podstawie art. 107 § 1 kks wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, na podstawie art. 23 § 3 kks ustalając wartość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych,

II. na podstawie art. 30 § 5 kks orzekł przepadek automatu do gier H. (...) nr (...), zatrzymanego za pokwitowaniem PL/MF/AK nr (...) (k. 12 akt sprawy), tj. dowodu rzeczowego szczegółowo opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 (k. 71 akt sprawy) pod poz. 1, na podstawie art. 31 § 5 kks, zarządzając jego zniszczenie,

III. na podstawie art. 30 § 5 kks orzekł przepadek środków pieniężnych w kwocie 430 złotych, szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 (k. 71 akt sprawy) pod poz. 2,

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 1648,18 złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wnieśli oskarżony i jego obrońca. Oba wniesione środki odwoławcze były skierowane przeciwko całości wyroku, a ich zarzuty i argumentacja były identyczne. Obie apelacje różniły się jedynie wizualnie wykorzystaną czcionką i jej rozmiarem oraz rozmieszczeniem tekstu. Wniesione apelacje zaskarżonemu wyrokowi zarzuciły:

1. na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na wadliwym zastosowaniu w niniejszej sprawie przepisu art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych - wprowadzającego zgodnie ze swą treścią okres przejściowy do dnia 1 lipca 2016 r., na dostosowanie się przez przedsiębiorców do wymogów określonych -dotychczas bezskuteczną z powodu zaniechania notyfikacji, choć formalnie obowiązującą - ustawą o grach hazardowych, co skutkuje tym, iż prowadzenie gier na automatach poza kasynem w ściśle określonym przedziale czasowym nie jest penalizowane - w okresie od dnia 3 września 2015 r. do dnia 1 lipca 2016 r.

2. Na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na niezastosowaniu w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu przepisu art. 1 § 3 k.k.s. statuującego jedną z naczelnych zasad polskiego prawa karnego zasadę winy. Tym samym w zaskarżonym wyroku - wbrew czezej treści uzasadnienia - oskarżony poniósł odpowiedzialność karną bez rzeczywistego ustalenia winy, której koniecznym komponentem są ustalenia dotyczące umyślności lub też nieumyślności czynu zabronionego (art. 4 §§ 1-3 k.k.s.), jakich w odniesieniu do oskarżonego oraz zgromadzonego w sprawie materiału - zwłaszcza kluczowych dla wyjaśnień oskarżonego orzeczeń w jego sprawach skorelowanych z treścią opinii sporządzonych przez biegłego sądowego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1), do którego zwracały się w sprawach o czyny z art. 107 § 1 k.k.s., finansowe organy postępowania przygotowawczego oraz sądy powszechne o wydawanie opinii w przedmiocie automatów do gier, jakie oskarżony otrzymał wraz z przedmiotowymi urządzeniami wskazanymi w akcie oskarżenia, przed przystąpieniem do ich eksploatacji przez spółkę, w jakiej pełni funkcję członka zarządu - w zaskarżonym wyroku w istocie - wbrew czezej treści uzasadnienia - w ogóle nie poczyniono.

3. Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku - będącą logiczną i nieuchronną konsekwencją poniesienia przez oskarżonego odpowiedzialności karnej bez rzeczywistego i prawidłowego ustalenia winy - poprzez naruszenie unormowania art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., zasadzające się na zaniechaniu dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu - skazując za czyn, jakiego wszystkie znamiona nie zostały wymienione w opisie czynu zawartym w wyroku - zarówno jeżeli chodzi o znamiona strony przedmiotowej, jak i podmiotowej czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s. przypisanego oskarżonemu. Albowiem ani sentencja zaskarżonego orzeczenia - ani nawet uzasadnienie nie wskazuje jakiegokolwiek rodzaju zamiaru, jaki miałby towarzyszyć zachowaniu oskarżonego (strona podmiotowa), co więcej znamiennej cechą zaskarżonego wyroku jest - wbrew czezym deklaracjom zawartym we wstępnej - prawdopodobnie niezmienną dla większości spraw -części uzasadnienia, pominięcie przez Sąd Rejonowy znamion strony podmiotowej, gdyż w zaskarżonym w jakikolwiek sposób nie wskazano, z jakiego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie miałyby wynikać nastawienie psychiczne oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia

czynu - zaniechano zwłaszcza jakiegokolwiek oceny korelacji świadomości oskarżonego z treścią wskazanych powyżej opinii biegłego sądowego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1) oraz prawomocnymi orzeczeniami sądów powszechnych potwierdzającymi ich zasadność, prawidłowość i miarodajność, jakie oskarżony otrzymał wraz z urządzeniami wskazanymi w akcie oskarżenia, przed przystąpieniem do ich eksploatacji przez spółkę, w jakiej pełni funkcję członka zarządu - co dowodzi, iż nie rozważono strony podmiotowej czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu - immanentnie wadliwie zweryfikowano treść wyjaśnień oskarżonego wskazujących na świadomość oskarżonego odnośnie rodzaju eksploatowanych przez spółkę urządzeń.

4. Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku:

a. Przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., zasadzające się w dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny, opinii biegłego A. C., wyjaśnień oskarżonego A. R. (1) oraz ocen technicznych biegłego sądowego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1) z naruszeniem zasad prawidłowego, logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - w szczególności w następującym zakresie:

- Ustalenia przez Sąd Rejonowy na podstawie wskazanych materiałów, iż zatrzymane w sprawie automaty umożliwiły rozgrywanie gier na automatach w rozumieniu przepisów ustawy o grach hazardowych.

Przy jednoczesnym braku zanegowania prawdziwości jakiegokolwiek asercji ocen technicznych automatów do gier odnośnie zasad działania urządzeń wskazanych w akcie oskarżenia sporządzonych przez biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1) - stwierdzających między innymi, iż:

- „po wprowadzeniu opłaty monetą lub banknotem, na specjalnym wyświetlaczu pojawia się wartość wykupionego czasu gry, na ekranie natomiast wartość kredytów możliwych do wykorzystania w grze telewizyjnej.”
- „Automat z elementem zręcznościowym polegającym na naciśnięciu w odpowiednim momencie przycisku podświetlanego światłem przerywanym. naciśnięcie klawisza w momencie podświetlenia premiowane jest punktem. licznik punktów zdobytych w grze zręcznościowej mieści się w sąsiedztwie licznika czasu.”
- „po upływie wykupionego czasu, niezależnie od przebiegu gry, kończy się ona wynikiem o punktów (licznik punktów uzyskanych w grze zręcznościowej zastępowany jest komunikatem 'gra zręcznościowa 1 zł - 1 minuta', natomiast licznik punktów dodatkowych w grze telewizyjnej zeruje się).”
- „w przypadku utraty wszystkich kredytów w grze telewizyjnej, gracz nadal ma możliwość zdobywania punktów w grze zręcznościowej, aż do momentu zakończenia czasu.”
- „Automat nie posiada banku, nie wypłaca wygranych rzeczowych ani pieniężnych.”
- „Automat do gier H. (...) nr (...) nie wypłaca
- wygranych pieniężnych ani rzeczowych. czas gry nie zależy od zręczności gracza ani od wyniku gry. czas gry limituje wartość wpłat do wrzutnika monet lub akceptora banknotów automatu.”
- „Automat oznakowany CE, posiada napisy informujące o symulatorze czasowym, o braku wypłat wygranych i wyniku końcowym gry.”
- „Uzyskany podczas gry chwilowy stan punktowy, zarówno w grze zręcznościowej jak i grach telewizyjnych, nie zmienia ustalonego na początku jej czasu trwania oraz wyniku końcowego.”
- „w momencie zakończenia gry stan punktowy jest zerowy.”
- „Gra nie posiada charakteru losowego, ponieważ jej wynik jest z góry znany przed rozpoczęciem gry.”

Przy jednoczesnym uniemożliwieniu obronie wykazania, iż prawidłowe oraz potwierdzone w prawomocnych orzeczeniach sądów powszechnych jest stanowisko, iż gra na przedmiotowych urządzeniach nie ma charakteru losowego bowiem końcowy wynik „0” jest zakomunikowany jeszcze przed przystąpieniem do zabawy na przedmiotowych urządzeniach:

1) wyrok Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 15 listopada 2012 r., w sprawie II K 13/12 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 26 lutego 2013 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 26/13:

„Po analizie zasad i przebiegu gry na przedmiotowym automacie Sąd doszedł do przekonania, że przedmiotowe urządzenie H. (...) nie wypłaca wygranych pieniężnych i rzeczowych, nadto gra na tym urządzeniu nie ma charakteru losowego ponieważ jej wynik jest znany „z góry” przed rozpoczęciem gry. Sąd stwierdził, że po upływie wykupionego czasu, niezależnie od przebiegu gry, kończy się ona wynikiem „0” punktów. Czas prowadzenia gry nie zależy od zręczności gracza ani od wyniku gry.

Zgodnie natomiast z art. 2 ust. 5 ww ustawy grą na automatach jest także gra na wymienionych w ustawie urządzeniach organizowana w celach komercyjnych w której gracz nie ma możliwości uzyskania wygranej pieniężnej lub rzeczowej, ale gra ma charakter losowy.

Zdaniem Sądu, mając na względzie zasady i przebieg gry na urządzeniu H. (...), gra na nim nie ma charakteru losowego. Świadczy o tym fakt, że wynik gry jest znany przed jej rozpoczęciem, zawsze kończy się ona także wynikiem zerowym. Uzyskany natomiast w czasie gry stan punktowy jest chwilowy, zarówno w grze zręcznościowej jak i telewizyjnej i nie zmienia ustalonego na początku czasu trwania gry oraz jej wyniku końcowego. Wobec powyższych ustaleń, w ocenie Sądu, błędne są wywody biegłego R. R. w tym zakresie a dotyczące charakteru losowego gier prowadzonych na przedmiotowym automacie. Elementy przypadkowości w trakcie trwania poszczególnych gier czy też możliwość włączenia autostartu” w grze telewizyjnej i rozgrywanie automatyczne gry nie świadczą w żadnym razie o losowym charakterze prowadzonych gier w rozumieniu ustawy o grach hazardowych. Biorąc pod uwagę świadomość gracza co do czasu gry i jej wyniku końcowego nie można mówić, zdaniem Sądu, o losowym charakterze prowadzonych gier. Dlatego, w ocenie Sądu I Instancji, brak jest także strony przedmiotowej przestępstwa zarzucanego oskarżonemu.”

2) wyrok Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 26 czerwca 2013 r., w sprawie II K 2/13 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 października 2013 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 546/13:

„Biorąc pod uwagę świadomość gracza co do czasu gry i jej wyniku końcowego nie można mówić, zdaniem Sądu, o losowym charakterze prowadzonych gier.

Dlatego w ocenie Sądu i Instancji. Brak jest także strony przedmiotowej przestępstwa zarzucanego oskarżonemu.”

3) wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 30 sierpnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt XII K 39/13 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 4 lutego 2014 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 627/13:

„Po zakończeniu czasu gry wynik zawsze będzie wynosił „0”. (...) Nie można jednak przyjąć, iż wynik gry ma charakter losowy, gdyż wynik gry jest znanym przed jej rozpoczęciem i zawsze się ona kończy wynikiem zerowym. Gracz rozpoczynając grę ma świadomość, że po zakończeniu czasu gry i nie wykupieniu kolejnego czasu gra zakończy się wynikiem „0”.

Tym samym nie można przyjąć, aby powyższa gra cechowała się losowością rozumianą jako nieprzewidywalność rezultatu, która jest oceniana z punktu widzenia grającego.

W ocenie Sądu przedmiotowy automat jest jedynie zabawową symulacją umożliwiającą miłe spędzenie czasu.

Wobec powyższych ustaleń w ocenie Sądu biegły R. R. poczynił błędne wywody w tym zakresie, iż przedmiotowy automat umożliwia rozgrywanie gier mających charakter losowy. W związku z powyższym Sąd nie dał mu wiary."

4) wyrok Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 26 kwietnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt II K 158/12 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 10 grudnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt VI Ka 617/13:

„Po analizie zasad i przebiegu gier na przedmiotowych automatach Sąd doszedł do przekonania, że przedmiotowe urządzenia nie wypłacają żadnych wygranych pieniężnych i rzeczowych, nadto gry na tych urządzeniach nie mają charakteru losowego ponieważ ich wynik jest znany „z góry” przed rozpoczęciem gier. Sąd stwierdził, że po upływie wykupionego czasu, niezależnie od przebiegu gier, kończą się one wynikiem „0” punktów. (...) Zdaniem Sądu, mając na względzie zasady i przebieg gier na ww. urządzeniach, gry na nich nie mają charakteru losowego. Świadczy o tym fakt, że wynik gry jest znany przed ich rozpoczęciem, zawsze kończą się one także wynikiem zerowym. Uzyskany natomiast w czasie gier stan punktowy jest chwilowy i nie zmienia ustalonego na początku czasu trwania gry oraz jej wyniku końcowego.

Wobec powyższych ustaleń, w ocenie Sądu, błędne są wywody biegłego W. K. w tym zakresie a dotyczące charakteru losowego gier prowadzonych na przedmiotowych automatach."

5) wyrok Sądu Rejonowego w Olecku z dnia 14 maja 2014 r., w sprawie o sygn. akt IIK 766/13 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 15 stycznia 2015 r., w sprawie o sygn. akt II Ka 303/14:

„Zdaniem Sądu, mając na względzie zasady i przebieg gry na urządzeniu (...) gra na nim nie ma charakteru losowego. Świadczy o tym fakt, że wynik gry jest znany przed jej rozpoczęciem, zawsze kończy się ona także wynikiem zerowym."

6) postanowienie Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 14 listopada 2013 r., w sprawie o sygn. akt II Kp 155/13 uchylające postanowienie o żądaniu wydania rzeczy:

„przedmiotowe urządzenie nie daje możliwości uzyskania wygranej rzeczowej lub pieniężnej, a czas gry zależy tylko i wyłącznie od wartości uiszczonych do urządzenia opłat, zaś w momencie zakończenia gry stan punktów jest zerowy.

Tym samym należy uznać, iż przedmiotowe urządzenie nie spełnia ustawowych wymogów dla uznania prowadzonej na nim gry za grę na automacie w rozumieniu przepisów cytowanej ustawy, a więc urządzenie to nie podlega wskazanej regulacji i brak jest konieczności poddawania go badaniu przez biegłego."

7) wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 18 listopada 2014 r., w sprawie o sygn. akt XII K 406/13 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 lutego 2015 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 74/15:

Należy także wskazać, iż skoro w automacie można było zakupić czas poprzez wrzucenie zapłaty odpowiedniej kwoty, a po upływie tego czasu automat zatrzymywał się bez względu na to, ile punktów było na liczniku, to nie można uznawać, że „jedną grą” jest jeden obrót bębnow. Jest to jeden z wielu etapów jednej gry rozgrywanej w ramach wykupionego czasu.

Uznanie jednego obrotu bębnow za jedną grę prowadziłoby do uznania, iż gracz za określoną kwotę pieniędzy wykupuje w zasadzie nieokreśloną ilość gier (w zależności od tego, czy uda mu się wygrać punkty czy nie, jaką stawkę ustawi), zatem cena za grę nie miałaby określonej konkretnie wartości. (...)

Jeżeli przyjąć sposób rozumowania biegłego M. S., gra na powyższym automacie nie ma charakteru losowego, bowiem gra zawsze kończy się wynikiem „0”. Liczniki punktów i czasu zerują się - nie ma zatem wygranej. Nie można mówić również o losowości, skoro wynik znany jest z góry tj. po upływie wykupionego czasu gry jej wynik będzie wynosił „0”.

W związku z powyższymi rozważaniami, dotyczącymi pojęcia „jednej gry” Sąd rozpoznający niniejszą sprawę uznaje, iż powyższy automat nie ma charakteru losowego."

8) wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 29 października 2014 r., w sprawie o sygn. akt III K 5/12 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 14 kwietnia 2015 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 101/15:

„Z oceny technicznej jasno wynikało, że gra nie miała charakteru losowego, skoro wynik gry, a więc zerowy stan punktowy, był znany z chwilą jej rozpoczęcia. (...) Skoro oskarżony znał stanowisko ekspertów i nie miał powodu, by wątpić w ich fachowość (M. S. (1) do chwili obecnej jest biegłym sądowym z zakresu maszyn i urządzeń), to nie miał obowiązku zabiegać u Ministra Finansów o rozstrzygnięcie charakteru gry urządzonej na przedmiotowym automacie. Sam fakt, że dysponował przedmiotową oceną techniczną świadczył o tym, że nie miał bezpośrednio ani ewentualnego zamiaru popełnienia występku z art. 107§ 1 k.k.s. (...)

fakt, że gra kończyła się zawsze tym samym wynikiem niezależnym od ilości punktów uzyskanych w czasie poszczególnych rozgrywek, w czasie limitowanym ilością środków umieszczonych we wrzutniku czy akceptorze banknotów, świadczył o tym, że gra nie miała charakteru losowego. Przepisy ustawy o grach hazardowych nie reglamentują urządzania gier na takich automatach dlatego Sąd przyjął, że postępowanie oskarżonego A. R. (1) nie wyczerpało znamion strony przedmiotowej występku z art. 107§ 1 kks."

9) wyrok Sądu Rejonowego w Kozienicach z dnia 15 grudnia 2014 r., w sprawie o sygn. akt XI K6675/13:

„ W wyroku z dnia 07 maja 2012 r. w sprawie V KK 420/11 Sąd Najwyższy stwierdził: m. innymi „Zgodnie z art. 2 ust. 5ustawyzdnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.), gra na automacie „ma charakter losowy", jeżeli jej wynik jest nieprzewidywalny dla grającego. Nieprzewidywalność tę oceniać należy przez pryzmat warunków standardowych w jakich znajduje się grający, nie zaś przez pryzmat warunków szczególnych (atypowych)." Z powyższego stanowiska SN, które sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że gra ma charakter losowy jeżeli jej wynik jest nieprzewidywalny dla grającego i zależy od przypadku. Tego rodzaju sytuacja nie ma miejsca w odniesieniu do gry na przedmiotowym automacie. Zawsze kończy się ona „wynikiem zero", niezależnie od uzyskanych w trakcie gry punktów. Wygrane punkty kredytowe nie umożliwiają przedłużenia pierwotnie wykupionego czasu gry. Możliwość przedłużenia gry wiąże się z koniecznością wykupienia kolejnego czasu gry i punktów kredytowych.

W trakcie gry rzecz jasna znaki i symbole przesuwają się w taki sposób, że nie zależy od zręczności grającego zatrzymanie gry na żądanej konfiguracji i sąd nie kwestionuje przedmiotowego ustalenia biegłego. Okoliczność powyższa nie decyduje jednakże o losowym charakterze gry albowiem jej wynik jest znany przed rozpoczęciem gry i zawsze kończy się ona wynikiem „zero". Także czas gry jest z góry określony i nie ma możliwości jego przedłużenia bez konieczności wykupienia dalszego czasu gry. (...)

Sąd w pełni podziela zatem interpretację zawartą w opinii rzeczoznawców M. S. (3) i M. S. (1), co do braku losowego charakteru gry. Okoliczność, iż wyżej wymienieni wykonywali opinię poza niniejszym postępowaniem, przed jego wszczęciem i ich opinia nie ma c h a r a k t e r u dowodu z opinii biegłych w postępowaniu karnoskarbowym, sama w sobie nie może powodować odrzucenia przyjętej argumentacji, która jest przekonywująca, logiczna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności."

- Odrzucenia, jako niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego odnośnie zasad działania rzeczonych urządzeń, gdy w okolicznościach niniejszej sprawy ani jedna asercja opinii autorstwa biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1) dotycząca zasad działania przedmiotowych urządzeń, jakie oskarżony otrzymał wraz z przedmiotowymi urządzeniami jeszcze przed przystąpieniem do ich eksploatacji przez spółkę, nie została zaprzeczona, ani nie stwierdzono w toku niniejszego postępowania, aby nie polegała na prawdzie, analogicznie w toku niniejszego postępowania nie stwierdzono, aby urządzenia wskazane w akcie oskarżenia działały w sposób odmienny aniżeli opisany w dokumentach, jakimi dysponował oskarżony przed przystąpieniem do eksploatacji przez spółkę rzeczonych urządzeń:

- „po wprowadzeniu opłaty monetą lub banknotem, na specjalnym wyświetlaczu pojawia się wartość wykupionego czasu gry, na ekranie natomiast wartość kredytów możliwych do wykorzystania w grze telewizyjnej.”
- „Automat z elementem zręcznościowym polegającym na naciśnięciu w odpowiednim momencie przycisku podświetlanego światłem przerywanym. naciśnięcie klawisza w momencie podświetlenia premiowane jest punktem. licznik punktów zdobytych w grze zręcznościowej mieści się w sąsiedztwie licznika czasu.”
- „po upływie wykupionego czasu, niezależnie od przebiegu gry, kończy się ona wynikiem o punktów (licznik punktów uzyskanych w grze zręcznościowej zastępowany jest komunikatem 'gra zręcznościowa 1 zł - 1 minuta', natomiast licznik punktów dodatkowych w grze telewizyjnej zeruje się).”
- „w przypadku utraty wszystkich kredytów w grze telewizyjnej, gracz nadal ma możliwość zdobywania punktów w grze zręcznościowej, aż do momentu zakończenia czasu.”
- „Automat nie posiada banku, nie wypłaca wygranych rzeczowych ani pieniężnych.”
- „Automat do gier H. (...) nr (...) nie wypłaca wygranych pieniężnych ani rzeczowych. czas gry nie zależy od zręczności gracza ani od wyniku gry. czas gry limituje wartość wpłat do wrzutnika monet lub akceptora banknotów automatu.”
- „Automat oznakowany CE, posiada napisy informujące o symulatorze czasowym, o braku wypłat wygranych i wyniku końcowym gry.”
- „Uzyskany podczas gry chwilowy stan punktowy, zarówno w grze zręcznościowej jak i grach telewizyjnych, nie zmienia ustalonego na początku jej czasu trwania oraz wyniku końcowego.”
- „w momencie zakończenia gry stan punktowy jest zerowy.”
- „Gra nie posiada charakteru losowego, ponieważ jej wynik jest z góry znany przed rozpoczęciem gry.”

Przy informacjach znajdujących się na przedmiotowych urządzeniach o następującej treści:

- „AUTOMAT DO ZABAWY, TEN AUTOMAT NIE WYPŁACA WYGRANYCH, NIE SŁUŻY DO PROWADZENIA GIER O WYGRANE PIENIĘŻNE ORAZ RZECZOWE”
- „SYMULATOR CZASOWY”
- „KAŻDA GRA KOŃCZY SIĘ PO UPŁYWIE WYKUPIONEGO CZASU WYNIKIEM o PUNKTÓW”

Niewątpliwie zatem wobec znanego przed przystąpieniem do zabawy (korzystania z danego urządzenia) wyniku gry. W odniesieniu do gry na przedmiotowych urządzeniach nie ma przypadkowości - w rozumieniu charakteru losowego gry, bowiem grać i zdobywać punkty można przez cały wykupiony czas gry, gdyż gra tworzy zamknięty cykl. Rozpoczynający się zasileniem danego urządzenia środkami pieniężnymi, jakie uruchamia dane urządzenie i umożliwia zabawę, kończąca się zawsze z upływem wykupionego czasu - jednym, niezmiennym i od początku oznajmionym wynikiem.

W momencie zakończenia gry stan punktowy jest zerowy, o czym dla każdego korzystającego z danego urządzenia jest na nim stosowna informacja. Konkludując, charakter losowy gry został wykluczony przez fakt, że wynik gry oraz czas jej prowadzenia są stałe i z góry znane.

- Przyjęcia - aczkolwiek niewyartykułowanego - bez wskazania jakiejkolwiek podstawy faktycznej i prawnej takowego, iż oskarżony działając z zamiarem bezpośrednim urządzał gry na urządzeniach wskazanych w akcie oskarżenia wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, gdy faktycznie zgodnie z treścią następujących

prawomocnych wyroków oraz orzeczeń i dokumentów - oskarżony pełni funkcję członka zarządu w spółce, jaka zajmuje się eksploatacją symulatorów czasowych, jakie nie podlegają pod przepisy ustawy o grach hazardowych:

wyrok Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 15 listopada 2012 r., w sprawie II K 13/12 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 26 lutego 2013 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 26/13,

wyrok Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 26 czerwca 2013 r., w sprawie II K 2/13 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 października 2013 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 546/13,

wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 30 sierpnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt XII K 39/13 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 4 lutego 2014 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 627/13,

wyrok Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 26 kwietnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt II K 158/12 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 10 grudnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt VI Ka 617/13,

postanowienie Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 14 listopada 2013 r., w sprawie o sygn. akt II Kp 155/13 uchylające postanowienie o żądaniu wydania rzeczy,

wyrok Sądu Rejonowego w Olecku z dnia 14 maja 2014 r., w sprawie o sygn. akt II K 766/13 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 15 stycznia 2015 r., w sprawie o sygn. akt II Ka 303/14,

wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 18 listopada 2014 r., w sprawie o sygn. akt XII K 406/13 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 lutego 2015 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 74/15,

wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 29 października 2014 r., w sprawie o sygn. akt III K 5/12 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 14 kwietnia 2015 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 101/15,

wyrok Sądu Rejonowego w Kozienicach z dnia 15 grudnia 2014 r., w sprawie o sygn. akt XI K6675/13,

wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 24 kwietnia 2017 r., w sprawie o sygn. akt II K 23/16 - utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 19 października 2017 r., w sprawie o sygn. akt IX Ka 1143/17,

wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie z dnia 2 czerwca 2017 r., w sprawie pop sygn. akt II K 26/17,

wyrok Sądu Rejonowego w Jarocinie z dnia 6 czerwca 2017 r., w sprawie o sygn. akt II K 258/13,

oceny techniczne automatów do gier sporządzone przez biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1).

O relewantności przedmiotowego zarzutu stanowi okoliczność, iż brak możliwości uzyskania na przedmiotowych urządzeniach wygranej rzeczowej w postaci punktów kredytowych - bowiem - nie tylko nie można grać dłużej aniżeli w wykupionym czasie, gry - bez względu na ilość posiadanych punktów - ale również - w przypadku utraty wszystkich kredytów w grze telewizyjnej, gracz nadal ma możliwość zdobywania punktów w grze zręcznościowej, aż do momentu zakończenia czasu - względnie gracz otrzyma kolejne punkty po przyciśnięciu danego przycisku. Powyższe uniemożliwia przyjęcie, że punkty w grze na przedmiotowych urządzeniach stanowią jakąkolwiek wygraną - natomiast występowanie w grze na przedmiotowych urządzeniach wyłącznie elementu losowości, a nie charakteru losowego przesądza o całkowitej legalności urządzania gry z wykorzystaniem rzeczonych urządzeń, gdyż w takim wypadku nie ma miejsca gra na automacie w rozumieniu przepisów ustawy o grach hazardowych.

b. Przepisów art. 167 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. a contrario w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., wyrażającą się w zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z przesłuchania w charakterze świadków M. S. (1) i M. S. (3), co uniemożliwiło wykazanie - kwestii kluczowych dla niniejszego postępowania, iż gra na przedmiotowych urządzeniach nie ma charakteru losowego, lecz zawiera tylko i wyłącznie element losowości oraz braku możliwości przypisania oskarżonemu godzenia się na naruszenie jakichkolwiek przepisów obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na skutek oświadczeń biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1), do którego zwracały się urzędy celne i sądy powszechne o wydawanie opinii odnośnie zasad działania urządzeń pod kątem obowiązującej w danym czasie regulacji ustawowej.

c. Przepisów art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., poprzez całkowite zaniechanie wyjaśnienia:

- Motywów przyjęcia przez Sąd Rejonowy wypełnienia przez oskarżonego A. R. (1) znamion strony podmiotowej czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s., w szczególności zaś przyjętego założenia - w jakikolwiek sposób niewyartykułowanego w odniesieniu do materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszym postępowaniu -jaki temu całkowicie zaprzecza - iż oskarżony chciał popełnić zarzucany mu czyn zabroniony, gdy oskarżony czerpał wiedzę o zasadach działania przedmiotowych urządzeń z opinii sporządzonych przez biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1), do którego to biegłego zwracały się Urzędy Celne z G., G. i ze S. oraz sądy powszechne o wydawanie opinii w sprawach z art. 107 § 1 k.k.s., odnośnie zasad działania urządzeń - z jakich to opinii wynikają zasady działania przedmiotowych urządzeń wykluczające je z pod zakresu regulacji ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych nadto, jakie to zasady działania przedmiotowych urządzeń nie zostały zaprzeczone w toku niniejszego postępowania -nie wykazano, aby jakakolwiek asercja opinii mgr inż. M. S. (1) odnośnie zasad działania rzeczonych urządzeń była nieprawdziwa.

- Podstawy prawnej i faktycznej stanowiska wynikającego z zaskarżonego wyroku skazującego aczkolwiek niewyartykułowanego *expressis verbis* - co w sposób nie pozostawiający jakichkolwiek wątpliwości dowodzi wadliwości zaskarżonego wyroku:

a) dlaczego oskarżony A. R. (1) miałby odrzucić logicznie umotywowane stwierdzenia o braku charakteru losowego gry wobec znajomości wyniku gry jeszcze przed przystąpieniem do niej wyrażone przez biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1),

b) tym samym dlaczego oskarżony miałby dokonywać oceny zasad działania urządzeń wskazanych w akcie oskarżenia w sposób odmienny aniżeli dokonały tego sądy powszechne w następujących prawomocnych orzeczeniach - wskazujących nawet, iż wobec faktu, że w momencie zakończenia czasu gry stan punktowy jest zerowy -o czym jest na urządzeniu informacja - tak oczywistym jest, że dane urządzenie nie podlega pod przepisy ustawy o grach hazardowych, iż w ogóle nie ma konieczności poddawania go badaniu przez biegłego:

1) wyrok Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 15 listopada 2012 r., w sprawie II K 13/12,

2) wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 26 lutego 2013 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 26/13,

3) wyrok Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 26 czerwca 2013 r., w sprawie II K 2/13,

4) wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 października 2013 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 546/13,

5) wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 30 sierpnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt XII K 39/13,

6) wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 4 lutego 2014 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 627/13,

7) wyrok Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 26 kwietnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt II K 158/12,

8) wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 10 grudnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt VI Ka 617/13,

- 9) wyrok Sądu Rejonowego w Olecku z dnia 14 maja 2014 r., w sprawie o sygn. akt II K 766/13,
- 10) wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 15 stycznia 2015 r., w sprawie o sygn. akt II Ka 303/14,
- 11) postanowienie Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 14 listopada 2013 r., w sprawie o sygn. akt II Kp 155/13 uchylające postanowienie o żądaniu wydania rzeczy,
- 12) wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 18 listopada
- 13) 2014 r., w sprawie o sygn. akt XII K 406/13,
- 14) wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 lutego
- 15) 2015 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 74/15,
- 16) wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 29 października 2014 r., w sprawie o sygn. akt III K 5/12,
- 17) wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 14 kwietnia 2015 r., w sprawie o sygn. aktIVKa 101/15,
- 18) wyrok Sądu Rejonowego w Kozienicach z dnia 15 grudnia 2014 r., w sprawie o sygn. akt XI K6675/13,
- 19) wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 24 kwietnia 2017 r., w sprawie o sygn. akt II K 23/16,
- 20) wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 19 października 2017 r., w sprawie o sygn. akt IX Ka 1143/17,
- 21) wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie z dnia 2 czerwca 2017 r., w sprawie pop sygn. akt II K 26/17,
- 22) wyrok Sądu Rejonowego w Jarocinie z dnia 6 czerwca 2017 r., w sprawie o sygn. akt II K 258/13:

„przedmiotowe urządzenie nie daje możliwości uzyskania wygranej rzeczowej lub pieniężnej, a czas gry zależy tylko i wyłącznie od wartości uiszczonych do urządzenia opłat, zaś w momencie zakończenia gry stan punktów jest zerowy.

Tym samym należy uznać, iż przedmiotowe urządzenie nie spełnia ustawowych wymogów dla uznania prowadzonej na nim gry za grę na automacie w rozumieniu przepisów cytowaną ustawy, a więc urządzenie to nie podlega wskazanej regulacji i brak jest konieczności poddawania go badaniu przez biegłego."

„Sąd w pełni podziela zatem interpretację zawartą w opinii rzeczoznawców M. S. (3) i M. S. (1), co do braku losowego charakteru gry.

Okoliczność, iż wyżej wymienieni wykonywali opinię poza niniejszym postępowaniem, przed jego wszczęciem i ich opinia nie ma charakteru dowodu z

opinii biegłych w postępowaniu karnoskarbowym, sama w sobie nie może powodować odrzucenia przyjętej argumentacji, która jest przekonywująca, logiczna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności "

5. Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jakie miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku - naturalną konsekwencją rażących uchybień wskazanych w powyższych zarzutach, jest w okolicznościach niniejszej sprawy całkowicie wadliwe przyjęcie przez Sąd Rejonowy, wbrew istotnemu stanowi rzeczy, iż:

a. Gra na urządzeniach wskazanych w zarzucie aktu oskarżenia jest grą na automacie w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

b. Oskarżony A. R. (1) miał zamiar popełnienia czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s., co jednak nie zostało w jakikolwiek sposób ustalone ani stwierdzone w zaskarżonym wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. R. (1) od dokonania przypisanych mu czynów, a także obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu celem ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej nie stawił się oskarżony, ani jego obrońca. Prokurator wniósł o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Przedstawiciel Urzędu Celno-Skarbowego w W. wniósł o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie wniesione w tej sprawie apelacje jako bezzasadne, nie zasługiwały na uwzględnienie i nie mogły doprowadzić do postulowanych w ich treściach skutków. Nie wyartykułowano w nich żadnych znaczących argumentów, skutecznie podważających przyjętą przez Sąd meriti ocenę prawną zachowań oskarżonego, w aspekcie odpowiedzialności za czyn określony w art. 107 § 1 kks. Mimo wskazania przez apelujących szerokiego wachlarza względnych przesłanek odwoławczych, wniesione środki zaskarżenia sprowadzały się do pozbawionego przekonującej argumentacji, kilkukrotnego podnoszenia tych samych kwestii w ramach różnych zarzutów. Sztuczne rozbudowanie wniesionych apelacji pozostaje zresztą doskonale widoczne przy uwzględnieniu, iż do czynienia mieliśmy z obszernym przytoczeniem uzasadnień wyroków innych sądów powszechnych oraz wniosków opinii biegłego wydanych w innych sprawach karnych już w samej treści zarzutów apelacyjnych podniesionych w sprawie niniejszej. Bezpodstawnym było przede wszystkim wielokrotne przytaczanie opinii i stanowiska biegłego z listy Prezes Sądu Okręgowego w Słupsku mgr inż. M. S. (1). Po pierwsze nie wydawał on opinii w przedmiotowej sprawie, po drugie – pamiętać należało, iż opinia biegłego jak każdy inny dowód w sprawie podlega ocenie Sądu przez pryzmat art. 7 kpk, po trzecie zaś – mimo tego, iż skarżący obrońca jest podmiotem profesjonalnym, wniesiony przez niego środek odwoławczy zupełnie pomija zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego (art. 8 kpk).

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i nie dopuścił się żadnego z wymienionych naruszeń przepisów postępowania karnego. Sąd I instancji zachowując nakazany ustawą obiektywizm, z całokształtu ujawnionych w toku przewodu sądowego okoliczności wyprowadził racjonalne wnioski, kierując się przy tym wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania. Argumentacja przedstawiona w pisemnych motywach wyroku jest zgodna z dyrektywami art. 7 kpk, przekonująca, pozbawiona luk, sprzeczności i dwuznaczności.

Problematyka oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w kontekście jego twierdzeń o pozostawaniu w błędzie – usprawiedliwionym okolicznościami przekonaniu o legalności urządzanych gier została prawidłowo i zgodnie z wymogami art. 7 kpk oceniona przez Sąd merytoryczny. Apelujący poza odwołaniem się do tego kierunku linii obrony oskarżonego, nie wykazali, aby dokonana przez Sąd Rejonowy ocena wyjaśnień A. R. (1) w tym zakresie, także w kontekście pozostałych przeprowadzonych na rozprawie dowodów, była dowolna i z jakich konkretnie powodów.

Sąd Odwoławczy w pełni podzielił konstatację Sądu Rejonowego, iż w realiach przedmiotowej sprawy wina umyślna oskarżonego i jego działanie w zamiarze bezpośrednim w zakresie czynów mu przypisanych nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, zaś powoływanie się na tzw. „chaos orzecniczy” w zakresie stosowania normy blankietowej art. 107 § 1 kks i dopełniających je przepisów, jak również brak spójności stanowisk poszczególnych biegłych opiniujących na potrzeby postępowań karnych w okręgach różnych sądów, służyło wyłącznie rozniciu pełnego obrazu zdarzeń, których ramy historyczne zostały określone w akcie oskarżenia. W tym stanie sprawy uprawnionym i zgodnym z art. 7 kpk jest rozumowanie, iż oskarżony liczył się z możliwością zapadnięcia przeciwko niemu wyroku skazującego i wymierzenia mu kary przez inny Sąd, niejako wpisując to ryzyko w koszty prowadzonej nielegalnie działalności. Taka kalkulacja wyłącza przyjęcie błędu (w każdej jego postaci, a więc z art. 10 § 1 i § 3 i § 4 kks). Nie działa bowiem w błędzie, kto świadomie kalkuluje ryzyko odpowiedzialności karnej i z góry podejmuje kroki mające zabezpieczyć go przed taką odpowiedzialnością w przyszłości (będzie to m.in. gromadzenie wyroków innych sądów i opinii prawnych itp.). Osoba

pozostająca w błędzie nie zdaje sobie sprawy z możliwości pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej, oskarżony zaś taką możliwość przewidywał, zakładał i niejako się przed nią zabezpieczał. Powyższe ma o tyle doniosłe znaczenie, o ile zważy się, iż od strony podmiotowej przestępstwo penalizowane przez przepis art. 107 § 1 kks jest karalne w razie jego umyślnego popełnienia w obu postaciach zamiaru – bezpośrednim i ewentualnym. Co istotne, oskarżony jest osobą, która w dacie stawianego mu zarzutu miała doświadczenie w prowadzeniu działalności gospodarczej, zwłaszcza w zakresie prowadzenia gier na automatach i z tego też względu bezpodstawnym byłoby uznanie, iż bez rozwagi uwikłał się w działalność przestępczą, w szczególności w kontekście gromadzenia wyroków dotyczących przestępstw karnoskarbowych z art. 107 § 1 kks – zarówno skazujących, jak i uniewinniających. Owszem, stanowisko krajowych sądów przez pewien okres mogło być niejasne i wprowadzać stan niepewności co do charakteru i mocy wiążącej przepisów art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. Jednakże przepisy te były jawne, ich treść znana oskarżonemu. Od oskarżonego jako przedsiębiorcy należało wymagać oraz oczekiwać standardów i zachowań dużo rozważniejszych niż w przypadku zwykłego obywatela co do dostosowania tych zachowań do znanego mu, obowiązującego porządku prawnego. W ocenie Sądu Okręgowego, trudno przyjąć, że oskarżony, który prowadził ten rodzaj działalności na dużą skalę nie miał świadomości tego, że w polskim porządku prawnym działalność polegająca na urządzaniu gier hazardowych była zawsze działalnością koncesjonowaną, a więc reglamentowaną przez państwo i w związku tym, że w sposób uzasadniony mógł przyjmować, że w czasie obowiązywania ustawy o grach hazardowych, przedsiębiorca prowadzący tego rodzaju działalność, nie musi posiadać stosownej koncesji. Osoba zajmująca się profesjonalnie tego rodzaju działalnością, znająca niewątpliwie treść przepisów ustawy, we własnym interesie nie powinna podejmować zachowań, o których wie, że choćby potencjalnie mogą skutkować odpowiedzialnością karną. Oskarżony, nie uzyskując koncesji na prowadzenie kasyna gry, nie powstrzymał się ze swoją działalnością do czasu jej uzyskania, co najmniej godząc się na to, że swoim zachowaniem narusza przepis art. 6 ust. 1 ugh, przez to popełnia przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks. Podkreślić należy, iż nieświadomość jest stanem braku jakiejkolwiek wiedzy na dany temat i należy odróżnić ją od wątpliwości, które – jeżeli istniały po stronie oskarżonego – wskazywały na realną możliwość popełnienia przestępstwa.

Z powyższych względów, zarzuty skarżących dotyczące obrazu art. 1 § 3 kks) i ustalenia winy oskarżonego w wyroku pierwszoinstancyjnym ocenić należało jako nietrafne.

Bezasadne było także negowanie przez skarżących kompletności opisu czynu zawartego w zaskarżonym wyroku w ramach zarzutu obrazu art. 413 § 2 pkt 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się potrzebę określenia w wyroku skazującym zarówno tego, czy czyn popełniono umyślnie, czy też nieumyślnie, a w razie umyślności postaci zamiaru, z jakim sprawca działał, z tym jednak, że od dawna przyjmuje się również, iż na zamiar sprawcy może też wskazywać opisany w przypisanym czynie sposób jego działania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2011 r., sygn. II KK 188/10, Prok. i Pr.-wkl. 2011/7-8/3, LEX nr 730483).

W przekonaniu Sądu Okręgowego, uwagi przedstawione w powyższym judykacie mają zastosowanie także w przedmiotowej sprawie, gdzie z opisanego w zaskarżonym wyroku sposobu działania sprawcy wynika bezpośrednio czy działał on umyślnie, czy też nieumyślnie. Ustawa, a dokładnie przepis art. 413 § 1 pkt 4 kpk, normujący strukturę wyroku skazującego, nie formułuje wymogu, aby w opisie czynu przytoczono *expressis verbis* brzmienie ustawowe absolutnie wszystkich znamion czynu zabronionego. Wymogiem jest natomiast to, by określenie przypisanego czynu było dokładne, a kwalifikacja prawna była efektem subsumcji ustalonych faktów pod właściwy przepis prawa materialnego, a właśnie z taką sytuacją mamy do czynienia w sprawie niniejszej.

Chybionym był także zarzut obrazu art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 410 kpk, dotyczący pierwszoinstancyjnej oceny przeprowadzonej w sprawie opinii biegłego A. C.. Szczegółowa analiza treści wydanej w sprawie opinii doprowadziła Sąd II instancji do przekonania, że Sąd orzekający słusznie uznał ją za pełnowartościowy materiał dowodowy, mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w tej sprawie. W tym miejscu przypomnienia wymaga, iż w kwestii uznania opinii za jasną i pełną w rozumieniu art. 201 kpk decydujące znaczenie ma ocena Sądu, a nie stron. Skarżący poza wyrażeniem ogólnego niezadowolenia z treści niekorzystnej dla oskarżonego opinii i prostym twierdzeniem, że ich zdaniem wartość dowodową ma jedynie prywatna opinia M. S. (1), nie przytoczyli jakichkolwiek przyczyn i argumentów wskazujących, aby dopuszczona w sprawie opinia biegłego A. C. była obarczona

mankamentami przewidzianymi przez ustawodawcę w przepisie art. 201 kpk, których istnienie implikowałoby konieczność ponownego wezwania biegłego lub powołania nowych biegłych.

Zdaniem Sądu Okręgowego, zarzut obrazu art. 167 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk a contrario w zw. z art. 113 § 1 kks wywiedziony przez procesjonalnego pełnomocnika w kontekście opinii biegłego odebrać należy jako nieporozumienie. Analogicznie odebrać należy postulat przesłuchania w charakterze świadków M. S. (1) i M. S. (3). Kwestie związane z opiniami biegłych należy rozważać wyłączenie na tle art. 201 kpk i w związku z tym nie ma w tym wypadku zastosowania reguła wyrażona w art. 170 § 2 kpk, gdyż mogłoby to prowadzić do sytuacji, że strona niezadowolona z opinii biegłego mogłaby, raz po raz, żądać powołania kolejnych biegłych, aż któryś z nich złożyłby opinię wykazującą to, co strona zamierza udowodnić (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 10 maja 2016 r., sygn. II AKA 18/16, Legalis Numer 1473113). Jak wskazuje się w orzecznictwie, w odniesieniu do opinii biegłych przesłanki oddalenia wniosków dowodowych, tj. przepisy art. 170 § 1 pkt 1-5 kpk wchodzi w grę w jednym tylko przypadku. Chodzi o sytuację, gdy Sąd orzekający rozpoznaje pierwszy wniosek o powołanie biegłych lub gdy wniosek dotyczy innego przedmiotu niż opinia dotychczasowa. Natomiast w sytuacji, gdy wniosek dowodowy dotyczy opinii uzupełniającej w stosunku do opinii już istniejącej, podstawą decyzji Sądu w tym względzie winien być art. 201 kpk, a nie art. 170 kpk (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 03 grudnia 2014 r., sygn. II AKA 292/14, Legalis Numer 1186947).

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut obrazu art. 4 ustawy z 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1201), zasadzający się na ocenie, że przepis ten nie różnicuje sytuacji podmiotów, prowadzących działalność w zakresie gier hazardowych w zależności od tego, czy była ona prowadzona legalnie, czy też nie (poza kasynami i bez koncesji lub zezwolenia), wobec czego w okresie 03.09.2015 r. – 01.07.2016 r. prowadzenie takiej działalności nie było penalizowane. Zauważyć bowiem należy ugruntowane już i jednolite orzecznictwo wskazujące, iż „przepis art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, Dz. U. z 2015 r. poz. 1201, dotyczy wyłącznie podmiotów, które prowadziły taką działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed dnia 3 września 2015 r. (na podstawie koncesji albo zezwolenia)” – tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 kwietnia 2016 r., I KZP 1/16, OSNKW 2016/6/36. Przedstawione w apelacji argumenty nie przekonują co do tego, że treścią tego unormowania jest czasowa abolicja przepisów karnych ustawy o grach hazardowych w stosunku do podmiotów, dotychczas je łamiących, wobec czego również wniosek o uniewinnienie oskarżonego z tego powodu za zasadny być uznany nie mógł.

Na aprobatę i to aż z trzech przyczyn opisanych poniżej nie zasługiwał również zarzut obrazu art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks.

Po pierwsze, w myśl przepisu art. 455a kpk, dodanego ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), jaki wszedł w życie z dniem 01 lipca 2015 r., nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 kpk.

Po drugie zaś, zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, obraza art. 424 kpk nigdy nie jest naruszeniem prawa procesowego mającym wpływ na treść orzeczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. II AKA 41/15, KZS 2015/6/72, Prok. i Pr.-wkł. 2016/2/25). Skoro dla skuteczności zarzutu obrazu przepisu postępowania konieczne jest wykazanie jej możliwego wpływu na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 kpk) to naruszenie art. 424 kpk samo w sobie nie może prowadzić do spodziewanego przez skarżącego rezultatu, ponieważ to, co było później (uzasadnienie), generalnie nie może wpływać na to, co było wcześniej (wyrok). Wady uzasadnienia mogą świadczyć o wadliwości procesu wyrokowania, skłaniają do tym wnikliwszej kontroli odwoławczej, ale o tej wadliwości same w sobie nie przekonują (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 07 kwietnia 2016 r., sygn. II AKA 332/15, LEX nr 2052582). Przedmiotem oceny Sądu Odwoławczego nie jest przecież jedynie treść uzasadnienia wyroku, lecz sam wyrok w kontekście przeprowadzonych na rozprawie dowodów oraz dochowania reguł i gwarancji procesowych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. II AKA 222/15, KZS 2016/1/40, LEX nr 2052692).

Po trzecie, w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy sporządził pisemne uzasadnienie na poziomie w zupełności wystarczającym, umożliwiającym - po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym - na weryfikację prawidłowości zapadłego rozstrzygnięcia przez pryzmat zarzutów apelacyjnych, jak również w zakresie zagadnień koniecznych do rozważenia z urzędu.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy sprostał również wymogom treści art. 410 kpk, zaś obrońca oskarżonego, wbrew potrzebie uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, płynącym z tego przepisu, które obowiązują przeciw wszystkim uczestników postępowania, eksponuje wyłączenie okoliczności korzystne dla A. R. (1), zupełnie pomijając przy tym wszystko to, co oskarżonego obciąża. Wyłącznie apelacja sporządzona przez skarżącego z uwzględnieniem art. 410 kpk, w sposób lojalny wobec całości zgromadzonych dowodów, umożliwia Sądowi II instancji podjęcie rzeczowej dyskusji ze skarżącym. Obraza przepisu art. 410 kpk zachodzi, gdy Sąd ferując wyrok opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej albo opiera się tylko na części materiału ujawnionego. Żadna z tych sytuacji procesowych nie zaistniała w przedmiotowej sprawie. Dokonanie oceny materiału ujawnionego, która spełnia wymogi art. 7 kpk, lecz nie odpowiada interesowi procesowemu skarżącego, nie uchybia dyspozycji przepisu art. 410 kpk. Inną rzeczą jest bowiem prawidłowość oceny materiału dowodowego, a czym innym jest dokonanie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia na dowodach nie ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Skarżący nie ma również racji podnosząc w złożonej apelacji wtórny zarzut błędu „dowolności” w ustaleniach faktycznych, poczynionych przez Sąd Rejonowy. Jak niezwykle zwięźle i trafnie orzekł Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. II AKa 171/15 jeśli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (LEX nr 1797208).

W ocenie Sądu II instancji, ustalenia dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy, w tym te dotyczące banera reklamowego gier cylindrycznych, są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe i mają pełne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym. Ustalenie przez Sąd Rejonowy, iż na przedmiotowych automatach były zainstalowane gry o charakterze losowym zostało poprzedzone obdarzeniem wiarą opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki technicznej, ogólnej budowy i eksploatacji maszyn, teorii maszyn i mechanizmów oraz techniki komputerowej A. C.. Dokonana przez Sąd meriti ocena tejże opinii spełniła wymogi art. 7 kpk, a skarżącym, którzy poprzez proste zaprzeczenie nie zgadzają się z jej wnioskami końcowymi, nie udało się wykazać jej uchybień, wskazanych w przepisie art. 201 kpk.

Biorąc pod uwagę kategorię zarzutów podniesionych we wniesionych apelacjach, przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy nie miał podstaw, by na skutek ich treści odnieść się do rodzaju i wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. II AKa 275/17, Legalis Numer 1728581).

Z powyższych względów, nie dostrzegając podstaw do ingerencji w zaskarżony wyrok, Sąd Okręgowy w Siedlcach utrzymał go w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 8 w zw. z art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.), zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 520 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję. Kwota ta składa się 500 zł opłaty (10 % kary grzywny orzeczonej w I instancji) oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w sprawie. W przedmiotowej sprawie brak było podstaw do odstępowania od zasady ponoszenia kosztów sądowych w sytuacji wydania wyroku skazującego.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, stosownie do treści art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.